

OPONENTSKÝ POSUDEK

RIGORÓZNÍ PRÁCE NA TÉMA "AKTUÁLNÍ OTÁZKY PRVNÍHO POSTAVENÍ ADVOKÁTNÍHO KONCIPIENTA V ČR", KTEROU ZPRACOVALA

VERONIKA ČOPJANOVÁ.

I.

Z hlediska struktury je práce členěna do devíti věcně zaměřených částí, které jsou dále vnitřně strukturovány, součástí práce jsou úvod, závěr, seznam zkratk, seznam použitých zdrojů, shrnutí, klíčová slova a přílohy. Obsahové členění je na čtrnáct částí, celkový rozsah práce činí 118 stran.

Jak autorka v úvodu práce sděluje, téma práce si zvolila cíleně, a to s ohledem na vykonávanou praxi tak, aby ve zpracovávaném textu mohla promítnout i vlastní zkušenosti, poznatky a pohledy. Jako cíl si autorka zvolila vytvoření komplexního pohledu na tento typ zájmové samosprávy, a to jak s akcentem na základní pojmy a instituty, tak se zhodnocením současné právní úpravy a navržením právních změn, které by považovala za vhodné ve stávající právní úpravě učinit. Z pohledu použitých zdrojů vychází autorka zejména z vybraných zdrojů českých, zahraniční zdroje s případným srovnáním absentují. Při zpracovávání tématu volí autorka metodu analytickou, systematickou, komparativní, text odráží metodu popisnou.

II.

Jak již bylo zmíněno, práce je členěna do devíti obsahově ucelených oblastí, kapitol, v kapitole druhé se autorka zaměřuje na vymezení vybraných základních pojmů správního práva a veřejné správy, jako jsou např. pojmy „správní právo, samospráva, samospráva zájmová, veřejnoprávní korporace, advokacie, advokát, vztahy mezi advokátem a klientem, advokátní koncipient“ a další. V textu autorka odkazuje na autorské zdroje a prameny, ze kterých čerpala, poznámkový aparát je však nutno hodnotit jako velmi omezený a skromný, naprosto absentuje literatura zejm. předválečná, ze které fakticky vycházejí i současní autoři, přičemž při použití širších zdrojů byla zde možnost většího využití komparativní metody při definování jednotlivých pojmů a institutů. V kapitole třetí věnovala autorka pozornost historickým aspektům, historický exkurz je prezentován zejména metodou popisnou, je stručný, což odráží i jeho vypovídací hodnotu. Kapitolu čtvrtou pak autorka zaměřuje na Českou

advokátní komoru, při prezentaci vychází převážně z právního rámce, ze zákona, zamýšlí se nad institutem povinného členství v Komoře, text dotváří poznámkovým aparátem i s odkazy na nálezy Ústavního soudu ČR. Postavení České advokátní komory, působnost a orgány Komory autorka zpracovává toliko rámcově, stručně, text je fakticky odrazem a prezentací zákonné úpravy. V kapitole páté se již autorka zaměřuje na právní postavení advokátního koncipienta, opět vychází z právní úpravy s akcentem na zákony, které s tímto pojmem pracují. Pozornost rovněž věnuje stavovským předpisům, představuje některé názory vybraných autorů na „postavení a závaznost“ těchto vnitřních předpisů, opět však zde chybí komparace s širším okruhem pramenů, zdrojů a názorů dalších autorů. I když autorka na str. 50 velmi stručně nabízí pohled de lege ferenda, je to závěr omezený, postrádající propojení se širším právním rámcem, a to jak ústavním, tak zákonným, navíc však text na straně 51 odráží názor autorky spíše jako opačný. Domnívám se také, že v textu jako nadbytečné se jeví uvedení seznamu některých statutárních předpisů, a to zejména z pohledu demonstrativního výčtu, přičemž tento přehled mohl být uveden pouze jako příloha. Exkurz do tzv. „evropské legislativy“ je stručným a popisným odkazem na některé „směrnice“. Další text v této kapitole, který autorka zaměřuje na podmínky „vzniku pozice advokátního koncipienta“, vychází výlučně ze zákona, případně názorů jiných autorů či judikatury. Obdobně je zpracována i kapitola následující, kapitola šestá, prezentující práva a povinnosti koncipienta. V kapitole sedmé autorka zúročila znalosti ze své vlastní praxe a poměrně přehledně uvádí problematiku, která se získáním praxe koncipienta souvisí a prezentuje zde i vlastní pohledy. Kapitulu osmou pak autorka zaměřuje na problematiku advokátních zkoušek a podmínky pro její vykonání. V poslední věcně zaměřené kapitole se autorka zaměřuje na komparaci s právní úpravou na Slovensku.

III.

Při celkovém zhodnocení této rigorózní práce je možno konstatovat, že práce se vyznačuje určitou komplexností zpracování zvoleného tématu, je i přiměřeně přehledná, sdílná, autorka se snažila výklad vytvářet od obecného ke konkrétnímu, v textu však absentují ve větší míře vlastní názory samotné autorky na danou věcnou oblast, a to zejména i z toho důvodu, že autorka téma práce si zvolila s ohledem na svou praxi, kterou chtěla v této práci uplatnit a stanovila si to také jako cíl svého zkoumání. Jak již bylo i výše zmíněno, autorka se zaměřila na omezený okruh informačních zdrojů, přičemž další literaturu, studijní prameny a zdroje bylo možno v podstatně širším

rozsahu nabízet v poznámkovém aparátu pod čarou. K bližší argumentaci při obhajobě práce se nabízí zejména oblast „statutárních předpisů“, s náležitou právní argumentací a komparací názorových proudů na tuto problematiku u jednotlivých autorů, kteří se této právní problematice profesně věnují, včetně komparace se zahraničím. Po stránce formální práce splňuje obecné standardy pro práce tohoto druhu, je na přiměřené jazykové a stylistické úrovni. Je možno kladně hodnotit strukturování práce do kapitol a podkapitol, které jsou z pohledu systematiky práce přehledné.

Závěr:

Při celkovém hodnocení této práce je možno konstatovat, že autorka prokázala znalost a pochopení dané právní problematiky, schopnost prezentace a literárního sdělení, hůře se již vypořádala s vymezením vlastních názorů a závěrů, včetně pohledů de lege ferenda. V návaznosti na výše uvedené a i přes výhrady výše uvedené doporučuji tuto rigorózní práci k obhajobě s tím, že autorka při ústní obhajobě se vyjádří k výše uvedeným výtkám a text práce tak adekvátně doplní a obhájí.

V Olomouci, 5. ledna 2014

JUDr. Dalimila GADASOVÁ, Dr.

**Právnická fakulta Univerzity Palackého
v Olomouci**

katedra správního práva a správní vědy